

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 42/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Jánom Foltánom, advokátom, SNP 708, Galanta, proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 25T/35/2024 z 15. októbra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/177/2025 z 29. októbra 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu sp. zn. 25T/35/2024 z 15. októbra 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tos/177/2025 z 29. októbra 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), zrušenia označených rozhodnutí všeobecných súdov a vrátenia veci sťažovateľa okresnému súdu na nové konanie a priznania náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby a tiež prečin nebezpečného vyhrážania, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť verbálnou a fyzickou agresiou namierenou najmä voči poškodenej manželke (už bývalej, pozn.), a toto konanie malo zahŕňať aj zastrašovanie a vyhrážanie sa poškodenej zabitím, keď mal sťažovateľ demonštratívne rozmiestňovať v spoločne užívanom obydľí legálne držané zbrane, pričom vyhrážky zabitím mal adresovať aj svojim dvom dcéram, u ktorých sa poškodenej manželka zdržiavala po opustení spoločnej domácnosti. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu z 31. októbra 2023 z dôvodu tzv. preventívnej väzby

podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V priebehu vedeného trestného konania bola na neho príslušným prokurátorom 25. apríla 2024 podaná obžaloba a uznesením okresného súdu z 10. mája 2024 bolo rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

3. Sťažovateľ žiadosťou z 15. októbra 2025 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd prvostupňovým väzobným rozhodnutím žiadosť sťažovateľa zamietol a jeho väzbu nenahradil miernejšími alternatívnymi opatreniami. Sťažnosť sťažovateľa podaná proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu bola zamietnutá druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu, popisujúc v úvode relevantný obsah oboch namietaných rozhodnutí, argumentuje, že v jeho trestnej veci neexistujú väzobné dôvody na pozbavenie jeho osobnej slobody. V prvom rade je toho názoru, že nebolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní objektívnym spôsobom preukázané, že by mal pokračovať v páchaní trestnej činnosti, keďže podľa jeho mienky nebolo preukázané ani to, že by mal nejaký trestný čin spáchať. Podľa jeho vyjadrenia „*v danej rovine ide len o subjektívne názory a postoje, ktoré však nemajú podľa názoru obhajoby žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní*“. Uvádza, že spáchanie vyšetrovanej trestnej činnosti od začiatku trestného stíhania popiera, pričom tvrdenia poškodených svedkýň (manželky a dcér) označuje za vykonštruované, nepodporené v priebehu vedeného trestného konania žiadnymi relevantnými dôkazmi, keďže podľa neho žiadni z ďalších svedkov pravdivosť týchto tvrdení nepotvrdili. Podotýka, že tvrdenia jeho dcér o týraní manželky sťažovateľom predstavujú len sprostredkované informácie, ktoré im poskytla poškodená manželka. V nadväznosti na to podrobne špecifikuje obsah výpovedí tých svedkov, ktorí podľa neho zhodne uviedli, že nikdy nezaznamenali prejavy násilia zo strany sťažovateľa voči poškodenej manželke a ani žiadne známky týrania. Dodáva, že poškodená manželka nikdy nikomu týranie nenahlásila a nikdy pred začatím trestného stíhania nevyhľadala odbornú pomoc špecialistu z radu psychologov či psychiatrov.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentuje aj tvrdenie, že bývalá manželka a dcéry majú osobný záujem na jeho väzobnom trestnom stíhaní a odsúdení, čomu má nasvedčovať skutočnosť prevodu časti majetku na dcéry bez súhlasu sťažovateľa.

6. Podľa vyjadrenia sťažovateľa obava konajúcich súdov z prípadného pokračovania v páchaní trestnej činnosti je irelevantná a existuje len v hypotetickej rovine, ktorá nie je ničím podložená. Je toho názoru, že nebezpečenstvo pokračovania v trestnej činnosti bolo vyvrátené rozvodom jeho manželstva, ukončením vzájomného manželského spoluzitia, zabezpečením nového bývania a pretrhnutím väzieb a kontaktov s bývalou manželkou.

7. Sťažovateľ odkazuje na stanovisko špecifikovaného odborníka, ktorý podľa vyjadrenia sťažovateľa vyvrátil stanovenú právnu kvalifikáciu spočívajúcu v spôsobení ťažkej ujmy na zdraví poškodenej manželky, z čoho sťažovateľ vyvodzuje tvrdenie o účelovej nadkvalifikácii skutku kladeného mu za vinu.

8. Sťažovateľ ďalej objasňuje, že svoju žiadosť o prepustenie z väzby a jej nahradenie alternatívnymi inštitútmi zdôvodnil aj poukazom na svoj zhoršujúci sa zdravotný stav. Dodal, že vo vzťahu k skutočnosti požívania alkoholických nápojov prezentoval, že by nemal žiaden problém obmedzenia tohto druhu dodržiavať, kde tiež zdôrazňuje, že je vo väzbe už dva roky a počas tejto doby alkoholické nápoje nepožíva.

9. Sťažovateľ dôvodí, že podľa jeho presvedčenia sú splnené podmienky na nahradenie väzby miernejšími alternatívnymi prostriedkami, konajúci súd však žiadny z dostupných alternatívnych inštitútov neakceptoval, pričom sa v uvedenom smere s argumentáciou obhajoby nevysporiadal.

10. Sťažovateľ, sumarizujúc všetky v ústavnej sťažnosti uvedené argumenty, konštatuje svojvoľnosť rozhodovania všeobecných súdov o jeho osobnej slobode, v čom vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je porušenie jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:

12. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ disponoval účinným právnym prostriedkom ochrany – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Preskúmanie napadnutého prvostupňového väzobného rozhodnutia krajským súdom robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, v dôsledku čoho ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

13. Podľa judikatúry ústavného súdu konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje predovšetkým čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež ďalšie parciálne procesné garancie, napr. zaručené čl. 50 ods. 2 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy ani čl. 50 ods. 2 ústavy, ktoré

sťažovateľ formuluje, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z označených článkov ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o väzbe (rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby) a obsahom čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 50 ods. 2 ústavy, inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy na väzobné konanie sťažovateľa boli sťažovateľom formulované námietky porušenia označených článkov ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

14. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

15. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa (resp. s tými relevantnými okolnosťami, na ktoré sťažovateľ poukazoval v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu, ako aj prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu (ktorého skutkové a právne závery si krajský súd ako vecne správne osvojil).

16. Z obsahu odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že obsah námietok, ktoré sťažovateľ predstrel v sťažnosti proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, je absolútne identický s tými, ktoré sťažovateľ predniesol vo svojej ústavnej sťažnosti.

17. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v prvom rade vysporiadal s námietkami, ktorými sťažovateľ spochybňoval splnenie základného predpokladu v rámci materiálnych podmienok väzby, a teda existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľom podporenú aktuálnou dôkaznou situáciou. Podľa sťažnostného súdu okresný súd vo svojom rozhodnutí rozviedol dôkazy svedčiacie nateraz v neprospech sťažovateľa, o ktoré oprel svoj záver o existencii dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku. Takisto krajský súd bol toho názoru, že sa okresný súd náležite vysporiadal aj s právnou kvalifikáciou

skutku. Keďže v tomto smere považoval argumentáciu okresného súdu za vyčerpávajúcu, sám na ňu odkázal, dôvodiac vzájomnou jednotou rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa, a teda považoval za nadbytočné dôvody prvostupňového súdu znovu opakovať.

18. Z odôvodnenia prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu pritom vyplýva, že pri posudzovaní žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nezistil takú zmenu dôkaznej situácie v prospech sťažovateľa, ktorá by vylúčila existujúce podozrenie zo spáchania prejednávanej trestnej činnosti. Okresný súd konkretizoval vykonané dôkazy svedčiace v neprospech sťažovateľa, v rámci ktorých poukázal primárne na výpoveď poškodenej bývalej manželky, ktorá v zhode so skutkovou vetou obžaloby popisala správanie sťažovateľa a jeho útoky voči nej, ktoré (správanie) jej vzhľadom na celkovú dĺžku ich trvania, opakovanie, intenzitu, závažnosť a spôsob vykonávania malo spôsobovať psychickú ujmu. Túto psychickú ujmu podľa okresného súdu kvalifikoval špecifikovaný znalec z odvetvia klinickej psychológie, ktorý u poškodenej potvrdil splnenie piatich z ôsmich znakov relevantných pri posudzovaní tzv. posttraumatickej stresovej poruchy. Znalec takisto konštatoval zachovanie špecifickej vierohodnosti v prípade výpovede poškodenej, pričom konštatoval, že u nej nezistil sklony k fabulácii, konfabulácii, vedomému klamstvu či zveličovaniu prežitých udalostí. Za podporu svedeckej výpovede poškodenej okresný súd považoval výpoveď špecifikovanej svedkyne, ktorá sa zúčastnila spoločného výletu s poškodenou a sťažovateľom, pri ktorom táto svedkyňa zaznamenala zjavnú nervozitu v správaní poškodenej, ktorá jej bola poškodenou vysvetlená tak, že sa jej mal sťažovateľ počas celej cesty vyhrážať likvidáciou celej rodiny. Okresný súd k dôkaznej situácii takisto uviedol, že dôvodné podozrenie zo spáchania posudzovanej trestnej činnosti je opodstatnené aj výpoveďou poškodených dcér sťažovateľa, ktoré sú v základných skutkových okolnostiach zhodné s výpoveďou poškodenej manželky, kde dcéry zhodne vypovedali aj o udalosti, keď sa mal sťažovateľ počas telefonického rozhovoru vyhrážať aj im zabitím, a tieto vyhrážky mal opakovať aj počas svojej prítomnosti v dome jednej z poškodených dcér. Podľa jeho názoru okolnosti týkajúce sa násilného a agresívneho správania sťažovateľa voči poškodenej manželke a poškodeným dcéram potvrdil vo svojej výpovedi aj ďalší svedok (zať sťažovateľa). Okresný súd prezentoval ďalšie dôkazy podporujúce podľa neho splnenie dotknutého materiálneho predpokladu väzby, a to zápisnicu o predbežnom zaistení zbrane, úradný záznam o dychovej skúške zo špecifikovaného dňa, potvrdenie o tom, že je poškodená manželka klientkou špecifikovaného terapeutického centra, a tiež fotodokumentáciu zachytávajúcu viditeľnú modrinu na tele poškodenej. Poukázal ďalej na znalecký posudok špecifikovaného znalca z odvetvia klinickej psychológie, v ktorom tento identifikoval u sťažovateľa možnosť narušenia kontroly správania v emočne vyhrtených situáciách (ako možnú spojitosť s nadužívaním alkoholu). Tento znalec tiež konštatoval u sťažovateľa zníženú všeobecnú vierohodnosť. Takisto okresný súd odkázal na znalecký posudok špecifikovaného znalca z odvetvia psychiatrie, v ktorom znalec ustálil, že poškodená manželka trpí posttraumatickou stresovou poruchou (stredne ťažkého stupňa) objektívne si vyžadujúcou lekársku (psychiatrickú) pomoc, ktorá sa u nej vyvinula v súvislosti s traumatizujúcim zážitkom, a to manipuláciou so zbraňou v jej bezprostrednej prítomnosti, vizuálnym registrovaním zbrane v jej dome za výhražného slovného sprevádzania (vyhrážky jej zabitia a tiež zabitia dcér).

19. Krajský súd interpretačne doplnil označenú argumentáciu týkajúcu sa splnenia základného predpokladu materiálnych podmienok väzby, keď pripomenul, že nie je úlohou konajúceho súdu v rámci väzobného rozhodovania detailne hodnotiť dôkaznú situáciu, pričom s poukazom na

judikatúru ústavného súdu poznamenal, že hĺbkové a konečné hodnotenie dôkazov vrátane posúdenia zákonnosti celého dôkazného procesu je vyhradené meritórnemu rozhodovaniu a nasleduje po ukončení dokazovania. Krajský súd takisto interpretoval, že pre účely rozhodovania o väzbe v uvedenej veci postačuje zistenie, že právna kvalifikácia stíhaného skutku nie je v zjavnom rozpore s doteraz zistenými skutočnosťami a že len celkom zjavná účelová „nadkvalifikácia“ skutku by bola dôvodom na zásah súdu rozhodujúceho o väzbe, čo však nie je vzhľadom na prezentovaný dôkazný stav sťažovateľov prípad.

20. K dôvodom preventívnej väzby krajský súd dôvodil, že je dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti daná kombináciou okolností prípadu, charakteristiky osobnosti sťažovateľa a povahy stíhanej trestnej činnosti, tak ako na tento sumár okolností poukázal okresný súd, ktorého závery krajský súd ako dostatočne odôvodnené prevzal.

21. Okresný súd v odôvodnení prvostupňového väzobného rozhodnutia konštatoval, že sťažovateľ je dôvodne podozrivý z násilného konania voči blízkym osobám, pričom táto skutočnosť v spojení s osobnosťou sťažovateľa potvrdzuje dôvodnú obavu z pokračovania v obdobnom konaní. V tomto smere konkretizoval, že sa u sťažovateľa obava z možného pokračovania v trestnej činnosti opiera o charakter stíhanej trestnej činnosti (násilná činnosť namierená voči blízkym osobám), jej trvanie (obdobie presahujúce osem mesiacov), opakovanie (každodenne), stupňujúcu sa intenzitu (ponižovanie, vulgárne nadávky a vyhrážky, agresívne správanie a tiež fyzické útoky voči manželke, neskôr vyhrážky zabitím, odopieranie spánku, vyhrážky fyzickou likvidáciou dcér realizované telefonicky, ale aj osobne), spôsob páchania (agresívne a násilné útoky aj pod vplyvom alkoholu, na ktorých zdôraznenie mal sťažovateľ využívať legálne držané zbrane tým, že ich mal nechávať nabité na viditeľných miestach) a osobu poškodených (blízke osoby ženského pohlavia, ktoré sa nedokážu účinne brániť nepredvídateľnému agresívnemu správaniu sťažovateľa ovplyvneného alkoholom). Za podporujúci fakt považoval aj skutočnosť minulého odsúdenia sťažovateľa za trestnú činnosť, síce nenásilného charakteru, avšak spáchanú tiež pod vplyvom alkoholu (ohrozenie pod vplyvom návykovej látky). Ako relevantnú okolnosť vyhodnotil závery znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatrie, kde tento nevyhlásil u sťažovateľa pokračovanie v nadmernom užívaní alkoholu, ktorý pred znalcom neprejavil ochotu podrobiť sa liečeniu závislosti, čo znalca viedlo k záveru o neúčelnosti nariadenia protialkoholického liečenia. Podľa neho možnosť zneužívania alkoholu nevyhlásil ani pribratý znalec z odvetvia psychológie, ktorý potvrdil zníženie kvality kognitívnych funkcií u sťažovateľa, čo môže mať podľa znalca význam pre narušenie kontroly správania v emočne vyhrotených situáciách. Zastáva názor, že javiace sa sklony sťažovateľa k agresivite, neschopnosť abstinovať a dlhodobé násilné konanie voči poškodenej manželke vo svojom súhrne robia nateraz konanie sťažovateľa v očiach súdu nepredvídateľným, a teda zosilňujú obavu, že by na slobode mohol v násilnom konaní pokračovať. Túto obavu nerozptýlili podľa okresného súdu ani vyjadrenia sťažovateľa o možnosti jeho bývania mimo obce pobytu poškodenej manželky. Tu okresný súd pripomenul, že v minulosti sťažovateľ po odchode manželky zo spoločného obydľia túto skutočnosť nedokázal akceptovať a mal poškodenú kontaktovať, žiadať, aby sa vrátila, dokonca ju vyhľadať v obydlí dcéry, u ktorej sa zdržiavala, keď nemal rešpektovať výzvu k odchodu, čo si malo vynútiť až privolanie polície. Takisto poukázal na to, že nehody medzi poškodenou a sťažovateľom pretrvávajú aj v oblasti majetkových záležitostí, ktoré sú aktuálne riešené v súdnom konaní.

22. K otázke možnosti alternácie väzby sťažovateľa krajský súd uviedol, že sa stotožňuje so stanoviskom okresného súdu, ktorý v aktuálnom štádiu konania nezistil splnenie podmienok na túto možnosť. Krajský súd vysvetlil, že správanie obžalovaného v prípade prepustenia z väzby na slobodu pri jej nahradení alternatívnymi inštitútmi možno len predpokladať, kde pri svojich úvahách konajúci súd musí vychádzať z objektívnych skutočností, nie zo subjektívnych tvrdení obžalovaného o tom, ako sa bude na slobode správať. Krajský súd zhodne so závermi okresného súdu konštatoval, že mu vyhodnotenie objektívnych okolností veci neumožňuje prijať záver o spôsobilosti ponúknutých náhrad (či už jednotlivu, alebo vo vzájomnej kombinácii) eliminovať obavu z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom do takej miery, aká je potrebná pre nahradenie väzby. Tento záver krajský súd podľa svojho vyjadrenia oprel nielen o povahu vyšetrovanej trestnej činnosti a okolnosti prípadu, ale hlavne o osobnostný profil sťažovateľa ustálený a prezentovaný v znaleckých záveroch špecialistov z odboru psychológie a psychiatrie, a tiež o trestnú minulosť sťažovateľa. Na tomto mieste krajský súd konkretizoval relevantné závery znalcov, ktorí poukázali na škodlivé užívanie alkoholu sťažovateľom, rizikové správanie sťažovateľa v špecifikovaných situáciách (obzvlášť pod vplyvom alkoholu), počínajúcu organickú duševnú poruchu na báze poškodenia mozgu s nevyhlúčiteľnými známkami závislosti od alkoholu a napokon nebezpečnosť sťažovateľa pre spoločnosť.

23. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ mal v zmysle skutkovej vety podanej obžaloby trestnú činnosť páchať i napriek snahe poškodenej manželky o opustenie spoločnej domácnosti, kde mal túto kontaktovať, vyhrážať sa jej a dokonca sa domáhať vstupu do obydlija ich spoločnej dcéry, kde v tom čase bývalá manželka prebývala, a to napriek jej odporu, čo podľa krajského súdu indikuje neschopnosť sťažovateľa riadne chápať hranice žiaduceho spoločenského správania. Dôvodil, že sťažovateľ je v konfliktnom stave nielen s poškodenou manželkou, ale aj so svojimi dcérami, a jeho animozita k nim je zjavná, pričom v spojení s osobnostnou, resp. povahovou výbavou sťažovateľa opísanou v znaleckých posudkoch tieto okolnosti neumožňujú predpokladať dosiahnutie nahradenia väzby obhajobou prezentovanými alternatívnymi prostriedkami, keďže v prípade prepustenia sťažovateľa na slobodu reálne hrozí možnosť skratového konania z jeho strany, ku ktorému má v zmysle znaleckých posudkov predpoklady. Sťažnostný súd pripomenul, že sa totožne k otázke alternácie väzby sťažovateľa vyjadril aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí z 11. júna 2025, pričom od uvedeného časového momentu sa relevantné okolnosti veci nijako nezmenili.

24. Zdôvodnenie odmietnutia aktuálnej záruky za správanie sťažovateľa, poskytnutej špecifikovaným občianskym združením, krajský súd posúdil ako nedostatočné a preto sa sám k tejto záruke vyjadril, pričom dospel k rovnakému záveru ako okresný súd. Krajský súd dôvodil, že ju nemožno akceptovať ako spôsobilú alternáciu sťažovateľovej väzby, keďže predpokladá len sprostredkované obmedzujúce pôsobenie na sťažovateľa, pri ktorom sťažovateľovi nehrozí žiadna bezprostredná ujma v prípade naplnenia väzobného dôvodu alebo nedodržania obmedzení. Ide pritom len o ujmu imateriálnu, ktorá hrozí dotknutému občianskemu združeniu a jej odvrátenie má byť pre združenie motiváciou vplývať na sťažovateľa ohľadne jeho správania. Podľa krajského súdu vzhľadom na prezentovaný osobnostný profil sťažovateľa nie je možné rozumne predpokladať, že by sťažovateľ dodržiaval žiaducu sebakontrolu iba v dôsledku hrozby dodatočnej imateriálnej ujmy pre subjekt, o ktorého existencii dosiaľ pravdepodobne ani len netušil. Keďže bol uvedený alternatívny inštitút vyhodnotený od počiatku ako nedostatočný, nebolo podľa krajského

súdu účelne vykonávať výsluch zástupcu tohto združenia, a teda okresný súd v uvedenom smere podľa sťažnostného súdu nepochybil. Krajský súd pripomenul, že alternácia väzby nie je právom obžalovaného, na ktorý má nárok, ale ide o možnosť, u ktorej splnenie podmienok musí súd dôsledne preskúmať.

25. V prvom rade na margo úvodnej argumentácie sťažovateľa, ktorý namieta nedostatočnosť dôkaznej situácie z pohľadu splnenia základného predpokladu materiálnych podmienok väzby, ústavný súd pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (napr. III. ÚS 569/2017). Paletu viacerých dôkazov (nielen jediného svedectva poškodenej bývalej manželky sťažovateľa, ale svedeckých výpovedí dcér a zaťa sťažovateľa), podporených aj výsledkami znaleckého dokazovania, ktoré všetky popísal v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd a krajský súd ich považoval za dostatočne preukazujúce dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti, rozhodne nemožno hodnotiť ako dôkaznú núdzu podkopávajúcu jednu zo súčastí materiálnych podmienok väzby, ktorej splnenie sa sťažovateľ v rámci svojej argumentácie pokúša spochybniť. Inými slovami, pre príslušné štádium rozhodovania (resp. pre účely zdôvodnenia udržateľnosti sťažovateľovej väzby) je aktuálna dôkazná situácia, tak ako je precízne špecifikovaná v odôvodnení prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu, dostatočne preukazná, resp. podporujúca dôvodnosť podozrenia zo spáchania predmetnej trestnej činnosti sťažovateľom. Len pre úplnosť ústavný súd v kontexte argumentov sťažovateľa dodáva, že sa vo všeobecnosti dokazovanie trestnej činnosti domáceho násillia vyznačuje určitými špecifikami, danými skutočnosťou, že sa toto násillie v drvivej väčšine prípadov deje v úzkom súkromí jeho aktérov (obete a páchatel'a), bez prítomnosti možných svedkov, obeť býva sociálne izolovaná a násillie zostáva väčšinou dlhodobo utajované. Práve preto sa zvykne dôkazný proces sústreďovať na svedeckú výpoveď poškodenej obete a preverenie jej dôveryhodnosti, ako sa tomu stalo aj v trestnej veci sťažovateľa, kde, ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, bola výpoveď poškodenej manželky podrobená znaleckému posúdeniu, ktorého výsledky potvrdili jej vierohodnosť. Ústavný súd súčasne poznamenáva, že sa nie je možné stotožniť ani s tým tvrdením sťažovateľa, že by výpovede poškodených dcér predstavovali len nepriamy dôkaz, tzv. svedectvo z počutia (podľa vyjadrenia sťažovateľa poskytujú dcéry vo svojich výpovediach o vyšetrovanom skutku len sprostredkované informácie, ktoré im poskytla poškodená manželka). Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, poškodené dcéry mali byť priamymi svedkami vyhrážok sťažovateľa, ktoré adresoval nielen manželke, ale aj im osobne a mal ich uskutočniť jednak počas telefonického hovoru s nimi, a tiež počas osobnej prítomnosti v obydlí jednej z dcér.

26. Napokon, pokiaľ ide o otázku ustálenia právnej kvalifikácie skutku, ústavný súd nepovažuje za opodstatnené tvrdenie sťažovateľa o účelovej nadkvalifikácii skutku založenej na ustálení kvalifikovanej ujmy na zdraví u poškodenej manželky, keďže (ako uvádza samotné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu) je tento kvalifikačný znak v rámci prezentovaného dokazovania podporený závermi dvoch znaleckých posudkov (jednak znalcom psychológom a tiež znalcom z odvetvia psychiatrie), ktoré osvedčujú prítomnosť posttraumatickej stresovej poruchy u poškodenej, ktorá mala byť podľa znalca vyvolaná v príčinnej súvislosti s vyšetrovanou trestnou činnosťou.

27. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, v rámci ktorých spochybňuje dostatočnosť dôvodov, resp. tých konkrétnych skutočností, o ktoré sa opiera konajúcimi súdmi prezentovaná obava z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode, ústavný súd sa s takto sťažovateľom nastolenou argumentáciou nestotožňuje. Vo všeobecnosti treba povedať, že charakter skutku, teda charakter a povaha trestnej činnosti, z ktorej spáchania je väzobne stíhaný obvinený dôvodne podozrivý a na ktorú súdy aj v sťažovateľovom prípade pri zdôvodnení preventívnej väzby odkazujú, je spojená s osobou tohto obvineného, vypovedá práve o ňom a môže poskytnúť v závislosti od individuálnych okolností toho-ktorého prípadu aj jeho osobnostnú charakteristiku, informácie o jeho správaní v určitých relevantných situáciách, čo sú informácie, ktoré ako také môžu mať pre účely väzobné rozhodovania relevantnú výpovednú hodnotu. Ústavný súd je toho názoru, že opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu, ponúknutý v odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov, je dostatočne výpovedný a presvedčivý, náležite podporujúci dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v súlade s § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má podľa názoru ústavného súdu výraznú oporu (okrem iného) v charaktere vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorá má násilnú povahu, mala byť páchaná dlhší čas, mala sa stupňovať, v priebehu jej páchania sa okruh poškodených blízkych osôb mal rozšíriť, kde jeho konanie nemala eliminovať ani tá okolnosť, že poškodená opustila spoločnú domácnosť, keďže ju mal sťažovateľ aktívne vyhľadať a vo vyhrádkach pokračovať. Varovným signálom, ktorého prehliadnutie by bolo nebezpečným hazardom s bezpečím a životom všetkých poškodených príbuzných, je konkrétna okolnosť týkajúca sa spôsobu páchania trestnej činnosti, ktorou malo byť použitie takého nebezpečného aktu zastrasovania poškodenej obete, akou je rozmiestňovanie nabitých zbraní v obydli, ktoré zdieľala poškodená manželka spolu so sťažovateľom. Na všetky takto pomenované okolnosti potom nadväzujú aj závery znaleckého skúmania dokresľujúce negatívny osobnostný profil sťažovateľa.

28. Všetky tieto prezentované okolnosti podľa mienky ústavného súdu súčasne predstavujú dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru rozhodnutia oboch konajúcich súdov o nemožnosti náhrady väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami, ktoré by vzhľadom na osobnosť sťažovateľa zaťaženú aj problémovým vzťahom k alkoholu neboli spôsobilé účel väzby zabezpečiť. Na dôvažok ústavný súd považuje za vhodné objasniť aj čiastkové stanovisko k argumentom sťažovateľa, že je podľa neho dôvodnosť súdmi prezentovanej obavy z pokračovania v trestnej činnosti konzumovaná skutočnosťou pretrhania formálnych väzieb s poškodenou (rozvod manželstva) a aj reálnych väzieb (sťažovateľ prezentuje svoj zámer nezdieľať spoločné obydlie a dokonca ani miesto pobytu s poškodenou manželkou). Tu treba v stručnosti poukázať na zdôvodnenie konajúcich súdov, ktoré výstižne ilustrovali, že k takejto situácii už v minulosti malo dôjsť, aj keď z iniciatívy poškodenej manželky, ktorá mala opustiť spoločnú domácnosť, avšak táto situácia sťažovateľovi nemala zabrániť v tom, aby poškodenú proti jej vôli kontaktoval, ďalej zastrasoval a rozširoval svoje vyhrážky aj na blízke osoby (dcéry), ktoré poškodenej manželke poskytli dočasné útočisko.

29. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Podľa ústavného súdu je toho názoru krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (v spojení s prvostupňovým väzobným rozhodnutím) poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho

väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy konajúce súdy prezentovali, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor ako prijali konajúce súdy, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. IV. ÚS 226/2012).

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti námietok porušenia čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 a ods. 2 dohovoru druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

31. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu